

[Chr. Nielsen.]

bestå eksamen, blot kunne erklære sig villige til at søge et kald i Grønland for at få eksamen foræret trods alle huller og mangler. Der har vist også i sin tid været noget om, at den jurist, der frivilligt søgte til Færøerne, kunne få belønning ved senere advancement. Jeg tror ikke, det vil være godt for grønlænderne, om den slags forhold nu igen skal komme til at bestå. Det er en meget stor og ansvarsfuld opgave, som forestår danske jurister oppe i Grønland, men de krav, der stilles til de pågældendes kvalifikationer, mener jeg ikke er tilstrækkeligt store.

Det bestemmes, at landsdommeren skal være kvalificeret som en dansk underretsdommer, og såvidt jeg kan se, skal han også lønnes som en sådan. Da det for den gennemsnitlige danske embedsmand næppe på forhånd vil være tillukkende at blive forvist til verdens største, koldeste og tyndest befolkede ø, er det tvivlsomt, om man efter lovens regler virkelig kan få dygtige og særligt egnede personer til at forestå domsmagten i Grønland. Jeg mener, at for den grønlandske landsdommer burde kvalifikation og løn i hvert fald være som for en dansk landsdommer. Endnu værre synes jeg det er med landsdommerfuldmægtigen, og her må det bemærkes, at denne fuldmægtig i virkeligheden er en ekstra landsdommer, idet der i lovforslagets kapitel 1, § 3, uden begrænsning bestemmes, at han i landsdommerens sted kan udøve dennes funktioner. For at blive sekretær i justitsministeriet skal man mig bekendt have en meget fin juridisk eksamen. For at blive dommer skal man have en noget mindre, men dog god eksamen, og for at blive sagfører skal man i hvert fald have anden karakter. Den unge jurist, som bliver fuldmægtig ved den grønlandske landsret, behøver imidlertid kun at have bestået eksamen. Drejer det sig om en særlig egnet person, bør kravet om en god eksamen naturligvis ikke stille sig i vejen for, at vedkommende får posten, men som almindelig regel finder jeg, at loven bør indeholde bestemmelser, som ikke afgørende bryder med det juridiske niveau, man har ønsket at opretholde i vor egen retspleje; resten må ordnes ad dispensationsvejen.

Til sidst vil jeg gøre en bemærkning om bestemmelsen i lovforslagets kapitel 7, § 2, stk. 2. Jeg finder det mærkeligt, at denne bestemmelse har kunnet vinde indpas i lovforslaget. Den siger bl. a., at hvis dommen går ud på betaling af penge, kan domhaveren lade sig indsættes i skyldnerens såvel for-

faldne som fremtidige fordringer, herunder arbejds løn. Det siges i bemærkningerne til lovforslaget, at sådan har man hidtil gjort i Grønland. Så kunne man for den sags skyld tilføje, at noget lignende har man gjort i de engelske kolonier og i Sydafrika, og at man har brugt den metode til at praktisere genindførelsen af slaveriet. Jeg finder, det er en bestemmelse, som er i fundamental modstrid med moderne retsprincipper, og det overrasker mig, at retsplejeudvalget ikke har udtalt sig mod dette kompromitterende tilbageskridt.

Da jeg forstår, at der skal nedsættes et udvalg til at behandle lovforslaget, vil jeg henstille, at man i udvalget beskæftiger sig også med de spørgsmål, jeg her har rejst, og som jeg anser det for tvungende nødvendigt at finde en løsning på, inden lovforslaget vedtages på rigsdagen.

Formanden: Da den højtærede statsminister er forhindret i at være tilstede, vil den højtærede justitsminister varetage hans interesser.

Justitsministeren (Helga Pedersen): I statsministerens fravær vil jeg gerne fremsætte nogle betragtninger i anledning af de bemærkninger, der er gjort til dette lovforslag, bemærkninger, som jeg takker de ærede ordførere for.

Det ærede medlem, forhenværende justitsminister Steincke, omtalte nogle detaljer i lovforslaget. Det ærede medlem sagde, at man måtte håbe, de lokale myndigheder ville kunne forstå loven, og udtrykte i denne forbindelse sin bekymring for, at lovtæksten kunne virke så kortfattet, at den ville være vanskelig at forstå for lægmænd. Det vil jo altid bero på et skøn, om lovbestemmelser skal formuleres kortfattet eller langstrakt, men jeg vil dog gerne fremhæve, at kravet om meget udførlige bestemmelser vil kunne gå ud over lovens overskuelighed. I denne forbindelse vil jeg gerne pege på reglen i kapitel 1, § 16, hvorefter den juridiske landsdommer skal vejlede underretterne. De er altså ikke ladt i stikken, men vil kunne få sagkyndig vejledning, og sådan virksomhed har landsdommeren, efter hvad jeg har fået at vide, allerede begyndt.

Det ærede medlem omtalte også kapitel 2, §§ 9 og 21, og i forbindelse hermed spørgsmålet om, hvorvidt kompetencen med hensyn til de her omtalte forhold bør være hos landshøvdingen eller hos statsministeren. Jeg vil gerne fremhæve, at når man i disse to tilfælde har ment at kunne lægge kompetencen op til statsministeriet, skyldes det